

Fenomenul

ivorian

Există un fenomen ivorian? Există, cu siguranță, așa cum există un fenomen, un miracol african, în general. Argumentația o găsim în cartea pe care reporterul Ioan Ivanici a consacrat-o Coastei de Fildeș, țara unui popor harnic, a unui popor minunat, hotărât să-și împlinească prin muncă, prin eforturi neslabite destinul fericit pe care și l-a ales și pe care îl merită cu prisosință. Autorul a avut ocazia să vadă toate acestea, iar privirea sa mereu proaspătă de reporter are darul de a ne antrena într-o călătorie instructivă, aproape fascinantă în niște locuri pe care cei grăbiți le-ar asocia în exclusivitate exotismului, pădurilor tropicale și tam-tam-urilor nesfârșite. Pentru că dincolo de toate acestea se află oamenii, cu preocupările și împlinirile lor, cu năzuințele și trecutul lor, de care de multe, de prea multe ori, se despart atât de greu. Dincolo de impresia de moment, plină de fiori, ce-i drept, există lucruri ce se lasă înțelese mai greu, lunecătoare ca nisipul, și dacă la această întâlnire te prezintă nepregătit, risți să fii luat prin surprindere de locuri și evenimente. Ioan Ivanici este însă la a doua experiență de acest fel, iar prima sa carte, consacrată unui „arhipelag care renaște” — este vorba de Filipine — ne convinsese pe deplin că ne aflăm în fața unui gazetar care știe să plece la drum, care nu-și reprimă niciodată setea de a cunoaște și nici dorința de a comunica, marcat, în același timp, profund de nostalgia celor lăsați acasă.

Cartea se încheie cu „un vis care se transformă în realitate”, un vis tulburător de frumos al președintelui Felix Houphouët Boigny, care din anul 1960 — „Anul Africii”, cum l-au denumit observatorii politici ai acestei perioade — conduce destinele Coastei de Fildeș. Un vis cu o țară acoperită în întregime cu păduri și savane, în care oameni cumsecade au venit cu buldozere și au înălțat baraje, au schimbat plugul cu tractorul, făcând, în același timp, ca orașe și sate frumoase să se înalte în locul bordeielor acoperite cu paie, o țară în care lumina cărții a făcut fericit un întreg popor de analfabete. Ei bine, pe urmele acestui vis, în parte realizat, ne poartă talentatul reporter, prezentând convingător principalele argumente în favoarea fenomenului ivorian, darurile naturale și bogata spiritualitate ale unei țări tinere, asemenea locurilor săi. Reporterul ne poartă prin Abidjan, prin cartierul elitei, Cocody, dar și prin cel al săracimii, Treichville, în Manhattan-ul ivorian, dar și în locurile în care tam-tam-ul sparge noaptea tropicală. Deosebit de interesante sînt trimiterile la întreg perimetrul african, atunci cînd ni se vorbește de dimensiunile urbanizării, de „migrația calificată” sau de arma cafelei.

Să nu uităm impresia deosebită pe care a produs-o aici, în soarele dogoritor al Abidjanului, „Zimbrii Carpaților”, cum a fost numit acolo „AKO-240”, prilej pentru reporter de a ne invita să privim în vitrina cu trofee, obținute pe toate meridianele, de către autoturismul nostru de teren. Un mic episod dintr-un întins capitol consacrat relațiilor bune, pe multiple planuri, dintre România și Coasta de Fildeș, la a căror consolidare un rol important revine conducătorilor celor două țări, președinții Nicolae Ceaușescu și Felix Houphouët Boigny.

O carte frumoasă, scrisă și ilustrată cu talent de un om îndrăgostit de Africa și de africani.

DUMITRU AVRAM

Ochii — oglinda... trupului

„Priveste în ochii mei
Și oglindește-te-n ei”...

O femeie se uită în ochii unui bărbat. Dar din această operațiune nu rezultă versuri, ci un alt fel de text, pe care femeia îl rostește cu voce egală: „Ți s-a îndepărtat apendicele; ai avut o leziune la coloana vertebrală; te doare piciorul stîng; cu stomacul ești în pom...” Și așa mai departe. Toate acestea le asculta un redactor al agenției sovietice de presă „Novosti”, deghizat în pacient, după binecunoscuta metodă: „Am fost o zi bișnițar” sau „Am fost o lună căramidar”. Iar cea care vorbea era doctoriță, și i se uita în ochi înarmată cu aparate speciale de luminat și mărit. Redactorul voia să se convingă dacă cele ce se spuneau despre practica unor medici-cercetători de a stabili diagnosticul numai prin examinarea ochilor bolnavului aveau vreo bază reală sau erau pure invenții. „Nu ascund, a scris el după aceea, că m-am dus la întâlnirea cu medicii stăpînit de un sentiment de neîncredere. Să ți se uite cineva în ochi și să-ți spună, doar pe această bază, de ce boli ai suferit, suferi ori vei suferi în viitor — veți fi de acord că aduce foarte multă a vrăjitorie”. Dar colegul nostru de breaslă a ajuns repede la concluzia că era vorba de ceva serios: ceea ce i s-a „ghicit” corespundea într-un tot cu realitatea.

Scena de mai sus s-a petrecut la catedra de chirurgie clinică și în secția de cercetări clinice — condusă de profesorul Fiodor Romașov și de doctorul în științe medicale Evgheni Velhov — de la Facultatea de medicină a Universității prieteniei popoarelor „Patrice Lumumba” din Moscova. În cadrul acestor foruri se fac cercetări aprofundate asupra metodei de diagnosticare pe baza examinării ochilor — mai exact, a irisurilor — pacientului. După ce se stabilește în acest fel existența unei maladii, urmează o consultare atentă, aprofundată, cu mijloace „clasice”, spre a verifica în fiecare etapă în ce măsură se confirmă sau se infirmă diagnosticul inițial, stabilit doar prin examinarea ochilor pacientului.

Dar în ce constă această originală metodă de stabilire a diagnozei? De multă vreme s-a observat că bolile își lasă urma în irisul ochilor. Despre aceasta se fac mențiuni chiar și în papirusurile preoților egipteni din timpul lui Tutankhamon. Cu

toate acestea, abia acum un secol și ceva a apărut prima schemă, pe care au fost notate sectoarele ce oglindeau starea organelor noastre interne. Astăzi există mai bine de 20 de astfel de scheme, dar ele se deosebesc foarte puțin una de alta. În toate, pupila este înconjurată de un inel subțire, „al stomacului”. De la acesta pornesc sectoarele care oglindesc „plămîinii”, „gîtului”, „piciorului”, „minii”, „creierului” ș.a.m.d. Acestea și sînt porțiunile din iris pe care irisologii le examinează cu mare atenție. În multe cazuri, ei izbutesc nu numai să determine tările din trecut ale celui examinat, ci să și dea, într-o anumită măsură, un pronostic demn de încredere cu privire la dezvoltarea cutărei sau cutărei boli. Cu toate că fiecare iris este strict individual, savanții au izbutit să stabilească principalele tipuri de irisuri. Așa, de exemplu, irisul asemănător cu un evantai neted deschis, alcătuit din fibre subțiri, este propriu, de regulă, oamenilor sănătoși. Însă acolo unde, pe iris, se întîlnesc adîncituri sau, cum li se mai spune, lacune, este cu siguranță vorba de boli, trecute, prezente sau viitoare. Adesea lacunele apar ca urmare a diferitelor traume sau congestii. Se consideră că cu cît lacuna este mai adîncă, cu atît mersul bolii a fost sau este mai activ.

Potrivit datelor furnizate de agenția menționată la început, importante informații dau coloritul și forma lacunelor. Dimpotrivă opinia specialiștilor, marginile ascuțite indică începutul bolii, cele rotunjite — vechimea ei considerabilă. Culoarea deschisă atestă un proces inflamatoriu acut, culoarea închisă — un proces inflamatoriu cronic. Aceasta se referă și la unele pete care pot fi văzute pe unele irisuri chiar

cu ochiul liber. După locul unde sînt dispuse petele și lacunele pe iris, se determină care anume organ este afectat. Date prețioase pot fi, de asemenea, obținute studiind cu atenție inelul vizibil care împarte brîul irisului în două porțiuni principale. La oamenii sănătoși, acest inel are, de regulă, o formă rotundă; la cei bolnavi, inelul este adesea deformat. După cum au demonstrat cercetările, fofoșii meto la examinării irisului, ulcerul stomacal poate fi diagnosticat cu o precizie de 90 la sută. Au fost depistate și multe alte semne pe iris, cu ajutorul cărora irisologii încearcă să determine și alte îmbolnăviri.

Astfel de determinări necesită o mare experiență și o practică zilnică. „În momentul de față — a relevat profesorul Romașov — numărul bolnavilor consultați de noi este de circa 5.000. Am obținut unele succese. Simpla examinare a irisului este suficientă pentru a determina care e starea duodenului, dacă sînt sau nu dislocări, deformări — simptome clare ale ulcerelor acute sau cronice. În cursul consultării a sute de bolnavi am izbutit să evidențiem cu certitudine simptomele ulcerului stomacal. Sînt în curs cercetări interesante avînd ca obiect studierea vezicii biliare, bolile singelui, patologia creierului”.

Foarte ademenitoare idee de a diagnostica boala chiar înainte de apariția ei, și aceasta prin simpla examinare a ochilor, începe să devină realitate. Dar irisologia este de-abia la început. Mai sînt multe necunoscute și multe clarități. Astfel, nu se știe încă de ce unul și același semn „o unele împrejurări dă o indicație despre boală, în alte împrejurări — nu. De asemenea, nu se cunoaște pe ce canale se transmit informațiile de la organele bolnave la terminațiile nervoase, concentrate în număr imens în iris. Sînt întrebări deosebit de importante și, totuși, deosebit de grele, la care pînă în momentul de față nu s-a dat răspuns.

Firește, multe se așteaptă încă de la cercetările viitoare. Dar chiar și cu cît se cunoaște în prezent, se pot aduce unele corective vechiului dicționar potrivit căruia ochii sînt oglinda sufletului. Sînt ei realmente — și în toate împrejurările — o astfel de oglindă? Dacă ar fi așa, ce lesne i-am depista pe ticăloși! Dar aceștia au, de regulă, priviri angelice. De aceea, va trebui să ne obișnuim din ce în ce mai mult cu ideea că dacă în ipostaza lor de oglindă a sufletului ochii pot minți cu nerușinare, ei sînt în schimb sinceri cu oglindă a trupului. Și să fim mulțumiți și cu atîta.

ION D. GOIA

Fotbalul, o vinătoare?

De ce fotbalul, practicat azi în 146 de țări, este sportul cel mai popular din lume și din toată istoria umanității?

Antropologul și zoologul britanic Desmond Morris, autorul unor îndelungi și aprofundate studii asupra „microbului F” (de la fotbal) consideră că sportul rege nu este decît manifestarea firească a unui instinct cu rădăcinile înfpte adînc în negura preistoriei, „instinctul vîntătorii tribale”. Echipa și suporterii săi sînt hoarda primitivă care cercetează terenul în căutarea vinatului. Golul, cu toate manifestările sale de explozivă exuberanță, simbolizează uciderea prăzii. Echipa adversă reprezintă rezistența opusă de animalul atacat.

Cum s-a întîmplat ca acest cunoscut savant englez să se aplece cu toată erudiția și pasiunea asupra fotbalului, un joc, doar un joc ca multe altele? Desmond Morris a scris o duzină de cărți și peste 50 de articole în care analizează comportamentul uman în diferitele sale ipostaze. După best-seller-ul „Maimuța goală”, vîndut pînă acum în peste 8 milioane de exemplare, autorul a fost nevoit să se autoexileze din cauza supărărilor pricinuite de fisc. A ales Malta, unde, îndemnat de fiul său, un mare pasionat al fotbalului, a văzut un meci. Aflat în mijlocul unui grup furios, care dezaproba o decizie a arbitrilor, Morris a fost fascinat de spectacolul total inedit pentru el. Această ex-

periență a fost germenul unei noi cărți, „The Soccer Tribe” (Tribul fotbalului).

Omul de știință englez consideră că violența, element indispensabil al vîntătorii tribale, este la ea acasă în fotbal. Statisticile demonstrează că fiecare jucător riscă o leziune gravă la fiecare a 13-a înțîlnire. Partida cea mai periculoasă din istoria fotbalului a fost aceea jucată (e un fel de-a spune!) în anul 1916 de regimentul East Surrey. Căpitanul a dat fiecărui pluton o minge și ordinul ca soldații să-i atace pe germani și în același timp să-și paseze balonul, ca într-un obșnuit meci de fotbal. Sub focul inamic — căpitanul a fost prima victimă — soldații au avansat executînd temerare driblinguri și pase precise, constringîndu-și adversarii terifiți să părăsească pozițiile. Două din baloane au fost recuperate și figurează printre trofee de război la muzeul din Kingston.

Antrenorii, spune Morris, dispun de un impresionant repertoriu de trucuri pentru a-și manipula psihic jucătorii. În Anglia, un antrenor a reușit să răstoarne soarta partidei aducînd în cabină, în pauză, un celebru comic de varietate. Jucătorii au ieșit pe teren rîzînd, spre stupefacția adversarilor pe care i-au învins, deși aceștia aveau meciul în mînă. În Australia, un manager nemulțumit de combativitatea echipei sale a proiectat, înainte de un meci greu, un film despre atrocitățile nazistilor. Saturați de bestialitate, elevii săi au jucat ca și cum ar fi avut în față echipa gardienilor de la Buchenwald și au învins fără probleme.

Punînd sub lupă exuberantele manifestări de după gol, Morris constată o inte-

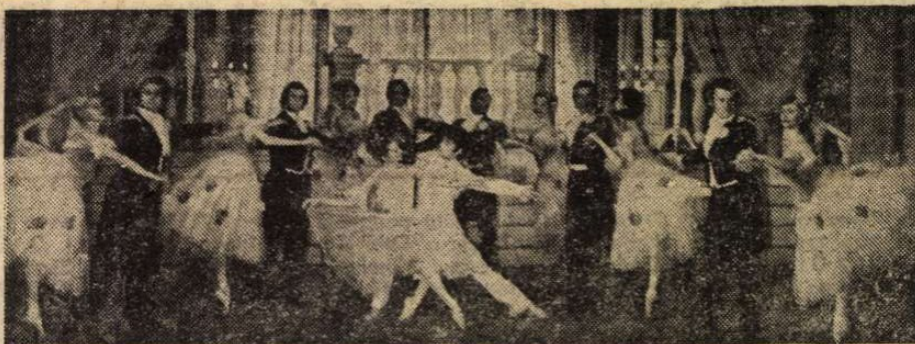
resanță evoluție a comportamentului fotbalistic britanic. Înainte de război, jucătorii și spectatorii englezi considerau infantilă și indecentă abandonarea în brațele bucuriei și dansul de piei roșii în jurul focului după o reușită. Prevala încă eticheta burgheză, exprimarea parcimonioasă a sentimentelor. Dar televiziunea a familiarizat publicul nordic cu comportamentul mult mai expansiv al jucătorilor mediteraneeni sau latino-americani care, de obicei, se dau în spectacol. Iar azi, jucătorii britanici, și nu numai ei, sînt „latinizați”.

Capitole aparte în cartea lui Morris sînt consacrate tentațiilor cărora trebuie să le facă față fotbalistii, intereselor lor culturale. Vizavi de acestea din urmă, Morris povestește isprava unei reprezentative britanice în turneu în China care a refuzat să viziteze Marele Zid sub motiv că „cine a văzut un zid, le-a văzut pe toate”. În sfîrșit, se pare că nu există fațetă a personalității fotbalistului pe care Morris să nu o analizeze cu pertință și cu o ușoară condescendență, într-o manieră foarte personală.

Iată fotbalul, dumnezeul și diavolul zilelor noastre, ajuns subiect de analiză socio-psihologică. Iată că un sport, un joc la care privesc miliarde de oameni, un balon de piele umflat și 22 de alergători se află în centrul atenției oamenilor de știință. Și înseamnă oare aceasta că fotbalul este oglinda caracteristicilor psihologice ale unui popor, că exprimă, ca să ne folosim de prof. Morris, idealul de vinătoare al tribului pe care-l reprezintă?

IOAN ROȘCA

Soli ai artei românești peste hotare

formații de muzică ușoară de la noi concertează peste hotare. Este vorba de formația Editie specială care cîntă în Berlinul occidental, de formația Monolit — solistă, Dida Drăgan, care cîntă în U.R.S.S. și de formația Orfeu care cîntă în

Belgia • Pianista Ilina Dumitrescu susține concerte în U.R.S.S. • Teatrul muzical Brașov se află într-un turneu de 45 de zile în R.F. Germania, Liechtenstein și Elveția, unde va susține spectacole cu opera Bună seara, domnule Kalman. Re-

gla: Carmen Dobrescu. Soliști: Ruxandra Vlad, Elena Șerban, Margareta Gingă, Elena Filipescu, Eugenia Voinescu. E. e. Fanățeanu, Vasile Pop, Anton Alexandru. Conducerea muzicală: Silviu Panțiru și Dorel Munteanu.

După „Eulenspiegel” — R.D.G.

Maricica Puică a devenit campionă mondială de cros

Ediția cu numărul 22 a mondialelor de cros, desfășurată duminică la Roma, a consemnat un nou și răsunător succes al sportului românesc, fetele noastre ocupând primele două locuri ale clasamentului individual. La 32 de ani, Maricica Puică (Olimpia București) a dobândit titlul suprem, ca o încununare a unei cariere de excepție, pregătită și vegheată cu pasiune și responsabilitate de soțul și antrenorul ei Ion Puică. Ea a parcurs în nici un sfert de oră, exact în 14:38,9, traseul din incinta Hipodromului „Caparella”, lung de 4.663 de metri, detașându-se de restul concurenților. Medalia de argint a revenit tot unei românce, Fetei Lovin (antrenor Nicolae Mărăscu), care a devansat-o pe multipla campionă și recordmană norvegiană Grete Weitz.

Acest dublu succes, mai ales titlul Maricicăi, înscrie o pagină de referință în cartea de aur a atletismului nostru, a sportului românesc, iar cei care l-au realizat, atlete și antrenori deopotrivă, merită sincere felicitări și, firește, urări de noi și noi izbiri. Performanța aceasta, de primă mărime, nu ne împiedică însă

să exprimăm, deschis, o nedumerire. Dacă Puică și Lovin s-au clasat, cum ziceam, primele, în schimb echipa feminină a României n-a câștigat, cum ar fi fost normal, medalia de aur, aceasta revenind reprezentativei U.R.S.S., deși cea dintâi alergătoare sovietică, Smehnova, a venit abia a opta? Motivul? Federația noastră de atletism n-a sosit o oportunitate înscrind în concurs a echipei, cu toate că specialiștii și nu numai ei cunosc acest amănunt. Doamna Melinte și Maria Radu ar fi fost în stare, în temelul timpilor cu care sînt creditate, să facă o figură onorabilă. Dacă măcar una din ele ar fi intrat în primele 15, echipa României și-ar fi adjudecat titlul suprem, dar federația, din motive care ne scapă, a decis altfel? De ce a procedat așa, poate că vom afla.

OV. I.

La înfărcerea acasă, cea mai rapidă alergătoare de cros din lume, Maricica Puică, zămbește fericită, alături de soțul și antrenorul ei

OMUL CARE JOACĂ

Între epilogul iernii și...
prologul primăverii

A fost albită această a 21-a zi a campionatului primei divizi de zăpada micilor sau lovită de răbufnirea neașteptată a iernii? Inclini să cred că, nu numai metaforic, timpul a vrut să se răzbune puțin pe fotbal și pe oamenii săi, arătându-le încă o dată, dacă mai era nevoie, că dacă lucrurile nu sînt așezate cit de cit așa cum trebuie atunci cînd se poate și cînd acest judecător inamovibil îngăduie, șansa zilelor ce vor veni poate să ne surdă mai puțin. Nu mai sînt de mult superstițioși și nici nu am înclinat chiromantioase, dar simt cum chiotul nebul de vînt și apă înghețată al ultimelor bătrîne fapte din calendarul vechi sau nou ce ne-a hăituit corpurile înghețate au vrut să ne îndemne din nou spre a gândi mai bine, postlăzării așa cum trebuie a jocului nostru.

S-au consumat destule rînduri scrise și premeditate, eforturi și chiar ore de discuții așa-zis organizate și cu „subiect” în această larnă cu dinți, în care, destul au vrut să arate că se pregătesc fructele gustoase ale unei noi campanii fotbalistice de urmărire a mapamondului prin ceea ce vom fi capabili să facem din nou. Nu se poate spune că nu am fost din nou spectaculoși și în acest scurt răstimp. Dar ce nu s-a făcut... Mi-e rușine fricoasă să-mi aduc aminte. Amănuntele decompamdate le păstrez cu rubrici străine cu tot. Parcă de data aceasta am fost mult mai rapizi decît îmi puteam imagina. Pare normal, se repetă o nouă piesă ce a mai fost trăită. Cel puțin „trupa” Covaci a dat recitalul de excepție în ultimul act, iar Pîști (apelativul apropiat) — altfel un captiv om de fotbal — ne-a plesnit în epilog uluitor, demonstrîndu-ne că hohotul de ris al Europei îmbătrînită pierzant a fost capabil să-l mai învețe încă o dată ritmul marșului în care și-a cadentat respectul pașilor inimii, împlîndu-ne nouă ceva din pannonia acelorasi pumnale pe care le-am mai gustat în felurite ocazii. Ne-am obișnuit cu ele, de fiecare dată am avut tîrta de a le arunca chiar dacă ne-au rănit, supraviețuindu-le prin adevărurile noastre incontestabile, dar tot alt de adevărat este că „scîpările” de Amsterdam, Anvers și Paris care-l împodobeau pe al său au luat drumuri prea vinovate. Te felicit, maestre, și „mon chapeau” zace de mult în țărîna amărăciunii noastre.

Dar să revin la noua lucrare-piesă, întrebîndu-mă în continuare din ultima, trăită pînă în final, cum reușim să ne-nfrîngem între noi, mulți „jucători” ai vechii piese, neatenți, lingușii corupțibili și lingusitori corupți? Ar fi un răspuns: confundăm scena cu teatrul...

Prologul actual, destul de bine regizat, cu numiri, repuneri și așezări în funcții de aparență putere, s-a derulat și rostit repezitor de socant. Desore unii actori, chiar principali, amintindu-ne destul de sumar, nu se poate spune că nu au făcut casă bună și cu mijloacele aceleasi Thalia ce l-au propus și pe N. Proca într-un trecut nu prea îndecărtat să conducă jocurile de sub tricolor. Cred de aceea că actualul prolog fotbalistic l-au mai lipsit doar prezentarea noilor jucători pregătiți pentru a ne incinta în viitor ca pe niște coloși urcați în papanoagele ce ne speriau copilăria de fiecare dată cînd sosea în oraș circul și, bineînțeles, frumos pentru chetă, ursuleții jucăuși și rentabili la zornăitul tîgîrului zbuciumate de marele ursar.

Nu mai că, întîmplările condamnabile acceptate pînă de curînd în fotbal — susținea o persoană ce controla fenomenele —, au început să rodească otrăvitor și în alte sporturi. Handbalul a-nceput să simtă efectele unor ratări incredibile de pe semicerc, baschetul de „pași regizați” făcînd de mina care garnisește buzunarul, voleiul de „duble gîndite” la preluarea serviciului advers (normal...) și cite și mai cite scîlpiri de care sîntem capabili atunci cînd vrem să ne „dăm în stambă”. Noi, prin liniștea corectă ce începem să ne-o așezăm în propria casă, ar trebui să inspirăm încredere și să impunem același lucru și celorlalte surate de mișcare. Simt că ele își dau seama că a fost vorba nu numai de un împrumut de viciu ci... de viciu de formă și fond dezvoltat în consecință. Haideți să parafrăzăm condamnabila lege învechită a talionului: Lasă-mi un ochi! Am să ți-l cer precis și pe celălalt. Nu ne-am departat prea mult, așa-i?...

CORNEL DINU

Cită dreptate are Mircea Lucescu cînd zice

„Am început o treabă la Hunedoara și vreau s-o termin”?

— Mircea Lucescu, se înmulțesc criticile la adresa dumitale!

— Regret, dar așa e. Numai că, în poftă lor, eu merg mai departe și încerc să schimb ceva în fotbalul românesc. Procesul e, firește, de durată, de aceea zic, fără să răspund cuiva anume, că se pripesc cei care mă judecă după primele semne. Acestea pot înșela, nu?

— Poate că da, poate că nu, e de discutat. De pildă, ce s-a schimbat de la venirea dumitale?

— Mă bat și mă voi bate pentru sistemul 4-4-2, pe care Craiova l-a aplicat eficient la München, obținînd un rezultat deosebit. El elimină jucătorii de zonă, cei limitați, îi impune pe cei polivalenți, capabili să facă de toate. Argumentul cel mai limpede e că Georgiu urcă în detrimentul lui Crișan. Pe plan internațional, ideea nu-i nouă, Bayern joacă de regulă cu Höness și Rummenigge în față, Breitner fiind al patrulea mijlocas, dar la noi n-a fost aplicată, deși eu cred că se potrivește fotbalului românesc ca o mînușă. Calitățile jucătorilor noștri, tehnicieni buni, dar pe spații restrînse, implică tocmai acest sistem. La națională, de pildă, mă străduiesc să fac din Balaci un fel de Breitner, un al patrulea mijloc capabil să ordoneze jocul și, în același timp, să participe activ la faza de finalizare.

— Sistemul are însă nevoie, dacă nu greșim, de virtuți puternice. Le avem?

— Cămătaru, pe care sînt făcut foc, ar putea fi o soluție.

— Cu ce v-a supărat Cămătaru?

— Miercuri seara, se știe, naționala susține o partidă de verificare în Belgia, așa că, duminică, am convocat lotul. Cămătaru n-a venit! Am sunat la Craiova și mi s-a spus că a avut un necaz, e ajuns la Urgență, povești de-astea?! Adevărul e că nu vrea să joace, iar motivele invocate, e-a fost criticat în presă, sînt puerile. Pînă la urmă, luni după-amiază, și-a făcut apariția, explicînd că stă de-o săptămînă și nu-i pregătit. Pentru ultima oară, i-am acceptat argumentele, iar el a promis că, pe viitor, va răspunde cu promptitudine oricărei solicitări.

— Cîțitorii ne întreabă, și noi, ca ecou al lor, întrebăm mai departe, ce roși are acea selecționată divizionară pe care ați deplasat-o în America de Sud și pe care, recent, ați testat-o la Sibiu?

— Între lotul A, a cărui medie de vîrstă oscilează în jurul a 28 de ani, și cel de tineret, care admite jucători pînă la 21 de ani, e veștă de acord cu mine, un hiatus. Campionatul nu-i în stare să umple acest gol. M-am gîndit atunci, și rămîn consecvent, la o echipă intermediară, în concepția mea o antecameră a naționalei. O echipă care să fie pregătită în spiritul naționalei și care să aibă, în orice moment, capacitatea de a oferi lotului A cîțiva jucători mai tineri, mai neatinși de rutină. M-au acuzat unii pentru meciul de la Sibiu, ca și pentru cel, mai vechi, cu „can-

guri”, de pe „23 August”. Am spus-o și o repet, nu meciurile în sine au contat, ci zilele premergătoare, ele mi-au oferit privilegiul cunoașterii cit mai depline a jucătorilor. Niciodată, e deviza mea, nu voi sacrifica antrenamentul jocului. Zilele acestea m-au ajutat să-mi fac o imagine despre posibilitățile fiecăruia din cei convocați, din punct de vedere tehnic, dar și, să zicem, al caracterului.

— În aceeași idee, turneul din Iarnă la ce-a ajutat?

— El a avut mai multe feluri, în general atinse. Am căutat, pe de-o parte, să oferim unor jucători, recrutați îndeobște din formații care n-au ieșit în turnee, șansa de a câștiga experiență. Pe de altă, i-am verificat în condițiile unui regim intens de pregătire, urmînd totodată cristalizarea unei idei de joc. La Merida, selecționata a evoluat peste așteptări și ea a fost socotită, zărele locale pot depune mărturie, câștigătoare sentimentală a hexagonalului. Numai că noi, insist, n-am mers acolo la victorie, ci am mers, în primul rînd, pentru a ne antrena. Iată de ce, în citeva rînduri, am făcut antrenamente chiar în ziua meciului.

— Mai concret, care au fost cîștigurile deplasării?

— Căvi ar fi unul. El a plecat ca rezervă, dar s-a comportat peste Ducadam. Turcu ar fi al doilea. Cea mai mare surpriză a constituit-o, cred eu, Iorgulescu. El a intrat la Berna printr-o conjunctură favorabilă, lipsea Sameș, dar a demonstrat dincolo de Ocean că se poate conta pe el. L-am desemnat căpitan al formației și m-am lămurit că performanța îl poate schimba în bine, despre el afirmîndu-se că e mofturos, că e comod, că e recalcitrant și așa mai departe. Dealtfel, colegii de la Sportul studentesc mi-au mărturisit că Iorgulescu e, azi, mult transformat. La fel, Mihai Marian, pe care-l consider cel puțin la nivelul lui Rednic, doar că nu e încă familiarizat cu ideea de joc. Unii însă au infirmat. Bozeșan, Gingu, Avădanei, Kiss, cu toate că sînt tentat să cred că și ei pot mai mult. Eu nu dau verdict, exprim păreri.

— Asta da, fără îndoială. Să trecem la altceva. Ce șanse avem la europene?

— Va fi, matematic, de două ori mai greu ca la mondiale.

— De ce matematic?!

— Pentru că la mondiale se calificau, din fiecare grupă, locul 1 și 2, la europene, se știe, merge mai departe numai prima. Italia și Cehoslovacia, dintre adversarele directe, au și avantajul meciurilor pe care le vor disputa în Spania, la El Mundial. Orice pregătire am face noi, tot rodajul de la mondiale va fi mai serios. Să nu se înțeleagă însă că n-avem șanse. Avem și vom face totul spre a le materializa.

— Se afirmă că dîmnarea insistă ca partida cu Cipru din preliminarii, programată pe 1 mai, să se dispute la Hunedoara, așa-i?

— As vrea la Hunedoara, dar încă nu s-a luat nici o decizie. Meciul mi se pare prea puțin important pentru a fi găzduit de Capitală, unde vor juca, e cert, contra Suediei, în 8 septembrie. Ar mai concura, dat fiind numărul mare de selecționați, Craiova, al cărei public e, fără dubii, cel mai fierbinte din România. Dar pentru Universitatea! Mi-e teamă, o spun deschis, tocmai de reacția acestui public cînd un jucător, introdus în națională în locul unui craiovean, va începe partida mai sters. Hunedoara, care dă și o serie de titulari, ar fi, după mine, soluția cea mai nimerită, dat fiind faptul că Rednic, Gabor și ceilalți, foarte tineri, ar simți tribuna aproape.

— Ai reîntrat la joc, Mircea Lucescu, ai jucat cu Steaua și cu Jiul, lumea afirmă, avem o grămadă de serisori în acest sens, că ar trebui să te ocupi în exclusivitate de națională sau măcar de ea și de Corvinul, dar dîmnarea nu renunți la calitatea de jucător? De ce?

— Pentru că, îmi și îmi, iubesc jocul. Apoi, pentru că Hunedoara n-are decît 14 jucători și mai e nevoie de mine.

— O elipă. Și Argeșul are nevoie de Dobrin, dar acesta, deși nu antrenează echipa națională, e oprit să intre în teren. Aceeași logică nu e valabilă și pentru el?

— Am susținut că Dobrin să joace și e aproape sigur că el va primi, cit de curînd, acest drept. N-a existat și nu există în această direcție nici un fel de interdicție, numai că Dobrin a avut unele necazuri cu legitimarea la Pitești. Mă întorc și zic, am început o treabă la Hunedoara și vreau s-o termin. Ca să mă verific pe mine, ca să le dau și altora posibilitatea s-o facă. Breitner e și el, poate nu cunoașteți acest amănunt, antrenor la Bayern și nimeni nu-l acuză pentru asta?!

— Iar trecem discuția în alt plan?! Aici e vorba, n-am fost suficient de explicit?!, despre echipa națională, despre faptul că ar merita din partea antrenorului principal mai mult timp, mai multă energie. Acum e clar?

— A fost clar din capul locului, iar răspunsul e același. N-o fi soluția aceasta cea mai fericită, de acord, dar doresc să termin ce-am început. Mă voi despărți de Corvinul la încheierea campionatului, o voi face însă cu mult regret, căci Hunedoara e, într-un fel, o parte importantă din viața mea. Am mai spus-o, nu vreau să dărim la națională ce-am construit în atîta și atîta ani.

— E punctul dumitale de vedere, nu subscriem integral, dar asta e, am notat. O ultimă întrebare, ce trebuie să așteptăm de la partida cu Belgia?

— Face parte, și ea, din perioada de tranziție. N-am pregătit-o în mod special, dar îi acordăm atenția cuvenită, considerînd că ne-ar putea lămuri și mai mult în privința potențialului unuia sau altuia dintre jucători. Nu ne-am putut însă pregăti cum am fi vrut, terenul I.C.S.I.M., pe care am încercat un ultim antrenament, fiind impracticabil (n.n. pînă la urmă naționala s-a antrenat pe un teren de rugby?). Din păcate, nu vom putea alinia garnitura pe care am dorit-o. În lipsa lui Sameș și a lui Iordănescu (n.n. o recitare, se pare, a cazului braviilor handbaliști Munteanu, Stîngă și Drăgăniță) am fost siliți, în ultimul moment, să-l chemăm pe Bölöni. Cu toate astea, sper să ieșim cu fața curată.

OVIDIU IOANIȚOIA

Flacăra Redacția · București, Piața Școlii 1, căsuța poștală 3312, cod 71341. Telefon : 17 60 10, 17 60 20. Interioare : Secția social-politică și științifico-economică (Nicolae Grigore Mărăscu, Dumitru Elie, Lionel Nițescu, Liviu Timbus, Horia Pătrașcu, I. D. Goia, Adrian Dohotaru) - 14 57, 25 66; Secția cultură-învățămînt (Ilie Purcaru, Victor Niță, George Arion, Dorin Gherghinescu, Mihai Pelin) - 26 00, 25 60; Secția scrisori, probleme cetățenești (Răzvan Bărbulescu, Mihai Stănescu, Cici Iordache, Maro Nedelea, Mircea Bunc, Georgeta Ștefănescu, Emanuel Valeria) - 25 58, 21 30; Secția reportaj urgente, cronici, sport, secretariat foto (Ovidiu Ioanițoia, Dan Birlădeanu, Tudor Octavian, Constantin Balaciu, Dumitru Gmar, Oprea George, Gheorghe Amza, George Cușnărenu, Elena Gheor, Aurel Mihailopol, Vasile Mănean, Olimpia Olaru, Constantin Dragomir, Victor Socăciu) - 17 63 16, 14 57, 25 59, 21 23, 25 69, 25 42; Secretar responsabil de redacție - Nicoale CRISTACHE - 18 49 75, 17 60 10 interior 25 50; Redactor șef adjunct - Nicolae ARSENI - 18 48 05, 17 60 10 interior 21 28; Redactor șef - 17 60 10 interior 20 02. Tiparul executat la Combi-natul poligrafic „Casa Școlii”. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM - Departamentul Export Import Presă, P.O. BOX 136-137, telex 11126, București, strada 13 Decembrie.

Redactor-șef: ADRIAN PĂUNESCU